

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

לפני: כבוד השופט ישעיהו שנלר, סגן הנשיא - אב"ד
כבוד השופטת עינת רביד
כבוד השופט נפתלי שילה

המערער: פלוני
ע"י ב"כ עו"ד דני שרמן ועו"ד ליכט פטרן

נגד

המשיבה: פלונית
ע"י ב"כ עו"ד ציון סמוכה

פסק דין

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20

השופט ישעיהו שנלר, סג"נ:

1. ערעור על פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו (כב' השופטת מירה דהן, סג"נ) מיום 18.1.18 (תמ"ש 38145-07-11).

תמצית הרקע העובדתי:

2. המערער והמשיבה נישאו זל"ז כדמו"י ביום 16.6.74 ומנישואיהם נולדו 3 ילדים, כולם בגירים. בחודש מאי 2011 לערך גבה טורא בין הצדדים, וכחודש לאחר מכן הוגשו תובענות שונות. הצדדים התגרשו בשנת 2015. התביעות מושא פסק הדין עניינן בנושאים הרכשיים.

3. הצדדים הקימו עסק משותף "....." (להלן: **העסק**) בו עבדו זו לצד זה. כך גם שיתפו פעולה בעסק נוסף שהקימו עם בנם ע' (להלן: **הבן או ע'**) "....." (להלן: **מרכז**), כאשר לכל אחד מהצדדים 25% מהון המניות ולבן 50%. ביום 5.5.14 העביר המערער את הון מניותיו לע'. אין חולק כי לאורך חיי הנישואין צברו הצדדים מספר נכסים ורכוש, כאשר שניהם היו מעורבים בהתנהלות העסקית והכספית. כאמור, הוגשו תביעות הדדיות, לרבות כנגד ע' לגבי מרכז, וכך גם תביעה הקשורה לאמו של המערער.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

פסק הדין המוסכם:

4. כמפורט בפסק דינו של בית משפט קמא, ביום 8.9.14 התקיים דיון בנוכחות הצדדים ובאי כוחם, אשר הגיעו להסכמות שקיבלו תוקף של פסק דין, אשר כללו התייחסות לביצוע איזונים בחלק מהנכסים שצברו הצדדים.

כך נקבע כי נכס ביפו יהיה של המשיבה, תוך מתן הוראות אודות אופן חישוב שווי בהתחשב באשר קיבלה המשיבה בירושה (להלן: **הנכס ביפו**). כך הוראות אודות דמי שכירות שתגבה המשיבה. מנגד, נכסים בחולון יועברו לבעלות המערער ושוב תוך מתן הנחיה אודות אופן עריכת השמאות וכך קבלת דמי שכירות על ידי המערער והגבלת מימוש אחד מהנכסים בחולון משך 10 שנים (להלן: **הנכסים בחולון**).

עוד קיימת התייחסות לנכס שיישאר בבעלותו של הבן עיי' ולנכסים ברומניה אשר יעברו למערער. לגבי העסק הוסכם כי ימונה מומחה להערכת שווי, ואזי הצדדים ישקלו אם מבקשים הם לערוך מכר פנימי או חיצוני.

בהתייחס לצו למדור ספציפי בבית המגורים בחולון (להלן: **בית המגורים**) שניתן בבית הדין הרבני לפי בקשת המשיבה, או כל צו אחר שניתן שם, הוסכם כי המשיבה תגיש בקשה לביטולם. בנוסף הוסכם כי המשיבה תהא רשאית להמשיך להתגורר בבית המגורים, עד מועד איזון הנכסים. כך גם ניתנו הוראות לגבי סידור הגט, כתובה ומזונות.

עוד הוסכם כי התביעה כנגד אם המערער תידחה וכן תביעת מזונות ותביעה להחזר דמי שכירות אשר גבתה האישה, אשר לא תהא רשאית לגבות משכורת מאותו מועד מהעסק, תוך מתן הוראה אודות קיזוז אשר קיבלה המשיבה כדמי שכירות ו/או משכורת מחודש אוגוסט 2011, העולה על סך של 20,000 ₪.

כך הושגו הסכמות נוספות, לרבות כי המשמעות "האיזון הכולל" ייחשב מועד מתן פסק הדין בבית משפט קמא, וכי גם אם יוגש ערעור, הוסכם כי לא יינתן עיכוב ביצוע של הוראות פסק הדין.

5. ומכאן לאשר הוסכם כי יימסר להכרעת בית המשפט.

הטענות הכספיות, הן לעניין משיכות של המשיבה מחשבון הבנק והן בהתייחס לטענה שהמשיבה לקחה 250,000 דולר מהכספת (להלן: **הכספת**). כך הטענה כי המערער קיבל 100,000 דולר ומשך כספים מבנק אוצר החייל, כאשר טענות אלו תתבררנה בהליך ההוכחות, תוך הסכמה כי לא יהיו כפל חישובים.

לעניין בית המגורים יכריע בית המשפט בהתאם לסעיף 79א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 (להלן: **פסיקה בהתאם לסעיף 79א**), בדבר אופן חלוקתו, האם בחלקים שווים או בדרך אחרת, כאשר גבולות הגזרה, כך בפסק הדין, יהיו 25-75 בין הצדדים. עוד נקבע כי בסמכותו של בית המשפט להכריע לעניין מגורי האישה בבית המגורים, תוך הבהרה כי לעניין סמכויות שניתנו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

1 לבית המשפט לפסוק בהתאם לסעיף 79א, כל אחד מהצדדים יוכל להעלות כל טענה על מנת לשכנע
2 את בית המשפט כי האיזון יוטה לטובתו לעניין חלוקת שווי בית המגורים.

3
4 6. בנוסף לאמור, הוסכם כי המשיבה תשלם למערער ערך שעון כפי שהוערך על-ידי שמאי
5 הביטוח, ובמסגרת האיזון הכולל, וכאשר תכשיטי המשיבה יישארו לה.

6
7 7. כאמור, ההסכמות קיבלו תוקף של פסק דין, לרבות לאחר אישור בהתאם לחוק יחסי ממון
8 בין בני זוג, תשל"ג- 1973 (להלן: **חוק יחסי ממון**) (להלן: **ההסכמות** או **פסק הדין המוסכם**).

פסק דינו של בית משפט קמא:

9
10 8. לעניין הכספת אשר הייתה רשומה על שם המשיבה, וכאשר לבת ... היה יפוי כוח לכספת
11 זו, טען המערער כי בסמוך לפרוץ הסכסוך נכנסה האישה לכספת ונטלה ממנה 250,000 דולר וכן
12 תכשיטים בשווי של עשרות אלפי דולרים, לרבות שעון יקר שלו.
13 מנגד, המשיבה טענה כי כל שהיה בכספת שיקים של העסק, וכך גם 20,000 דולר במזומן ותכשיטים
14 של אחותה. הכספת נפתחה בנוכחות עורכי הדין כאשר נערך רישום ותיעוד.
15 בית המשפט קבע כי למעט פרוטוקול פתיחת הכספת, אשר נערך בהמשך לצו עיקול, אשר על פיו
16 נמצאו בכספת 20,000 דולר במזומן, כאשר הצדדים חילקו סכום זה, לא הוצגה כל ראיה אודות
17 סכומים אחרים, תוך התייחסות לטענת המערער כי לא בכדי מדובר במזומנים. משכך, קבע בית
18 המשפט כי פסק הדין יועבר למנהל בתי המשפט וכי אין זה מתפקידו של בית המשפט לסייע בידי
19 הצדדים לערוך "מקצה שיפורים" בראיות.

20
21 9. בית המשפט נדרש לאשר נטען אודות כספת אשר הייתה רשומה על שם ע' ומבלי שמי
22 מהצדדים מיופה כוח בכספת זו. הצדדים חלקו אם כטענת המשיבה היו בכספת שיקים של העסק
23 וכך גם שקית עם 100,000 דולר, כאשר נטען כי הבתהעבירה את השקית עם סכום זה למערער,
24 אשר טען מצדו כי קיבל מהכספת כ-28,000 דולר בלבד.
25 בית המשפט קבע כי מדובר בכספת של הבן ע' אשר לא העיד, כך גם לא הוכח כי מדובר בכספים
26 משותפים, ואף כאן תוך התייחסות ל"ריחוי" של הכסף.
27 עוד נקבע כי כל טענות הצדדים אודות נטילת כספים מהילדים ו/או מתן הלוואות ו/או יתרות חוב
28 אינן מונחות בפני בית המשפט במסגרת ההליך אשר עניינו כספים משותפים של בני הזוג, בהוסיפו
29 כי מדובר באנשים בגירים, וכאשר ככל שקיימות טענות, רשאים להגיש תובענות ישירות אשר לא
30 הוגשו.

31
32 במסגרת זו גם דחה בית המשפט טענות הנוגדות הסכמות הצדדים, לרבות בהתייחס לאמו של
33 המערער.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

10. לעניין משיכות כספים על ידי המשיבה מחשבונות הבנק, טען המערער כי המשיבה משכה סך כולל של 1,375,923 ₪ מהכספים המשותפים, וכאשר מדובר בחשבון בנק אשר התנהל על שם המשיבה בבנק לאומי ולמערער לא הייתה זכות חתימה או יפוי כוח בחשבון וכאשר לטענתו במועד הקרע, בחודש מאי 2011, היה בחשבון סך של כ-1.2 מיליון ₪. עוד טען כי המשיבה אישרה כי מקור הכספים הינו מיתרת כספים ממכירת דירה משותפת אשר הייתה בבעלות הצדדים ונמכרה בסך של 1.68 מיליון, ועל כן מדובר בכספים משותפים אשר יש לחלקם.

המשיבה טענה כי סך של 600,000 ₪ נמשכו כנגד קניית הרכב המפואר שקנה המערער, ואשר נכון למועד הקרע שוויו היה כ-653,000 ₪ וכי מאחר והמערער רכש את הרכב בניגוד להסכמתו ולשימושו בלבד נמשך הסך האמור כנגד הוצאה זו.

כך התייחסה המשיבה לסך של 255,800 ₪ שנמשך, לטענתה, לכיסוי משכנתא של בית המגורים וכן משיכה של 170,000 ש"ח כתשלומים ששילמה לעורכי דין ולחוקרים פרטיים.

בנוסף טענה כי משכה סך של 120,000 ₪ לרכישת שעון יוקרתי עבודה וכן למחייתה.

לאחר שבית המשפט בחן את הראיות, לרבות אודות שוויו של הרכב, קבע בית המשפט כי יש להעריך את הרכב נכון למועד הקרע בסך של 530,000 ₪, תוך קביעה כי בכל מקרה הרכבים יישומו לפי ערכם במועד הקרע.

משכך, דחה בית המשפט את טענת המשיבה אודות משיכת הכספים כנגד רכישת הרכב וקבע כי חלוקת הרכבים בין הצדדים תעשה בנפרד מהחשבונות, ועל כן חייב בית המשפט את המשיבה להשיב למערער מחצית מהכספים שנמשכו כביכול בגין הרכב.

בנוסף, דחה בית המשפט את טענת המשיבה אודות משיכת כספים לכיסוי משכנתא. עם זאת קבע בית המשפט, לרבות נוכח הסכמת המערער, כי אם יוכח שאכן הוצא התשלום של 255,800 ₪ עבור פדיון המשכנתא, יופחת סכום זה מהסכומים שנדרשו על ידו בגין כספים שמשכה המשיבה (להלן: **כספי פדיון משכנתא**). מכל מקום, לעת מתן פסק הדין נקבע כי על המשיבה להשיב מחצית מהסכום שמשכה.

גם בהתייחס לטענות אודות משיכת כספים לעורכי דין ולחוקרים פרטיים בסכום של כ-170,000 ₪, נקבע כי לא צורפו כל אסמכתאות או ראיות וכי מדובר בהוצאות לאחר מועד הקרע, אשר המערער אינו אמור לשאת בהוצאות אלו. משכך, נדחו טענות המשיבה בהתייחס לסכום זה.

כך גם נדחו כל טענותיה לגבי נושא רכישת שעון וכאשר חזרה בה מטענתה על דוכן העדים.

בית המשפט קבע כי משיכות הכספים על ידי המשיבה כמפורט, נבדקו גם בידי המומחה מטעם בית המשפט, רו"ח יניב בוכניק (להלן: **המומחה**) אשר קבע כי מדובר במשיכה כוללת של 1,291,423 ₪, וכי לא ניתנו כל הסברים לגבי טיב המשיכות תוך דחיית טענותיה של המשיבה, ועל כן חויבה להשיב למערער מחצית מהמשיכות, דהיינו סכום של 645,711 ₪.

האמור כפוף לנושא המצאת אסמכתא בעניין כספי פדיון המשכנתא.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

11. בהתייחס לטענת המערער כי המשיבה משכה כספים מחשבון הבנק העסקי, הן בבנק לאומי והן בבנק אוצר החייל, בסך של 66,500 ₪ ואף תוך זיוף חתימתו, קבע בית המשפט כי מדובר בפעילות משותפת בעסק, כאשר המשיבה אחראית לניהול הכספים וכאשר מספר חודשים לאחר פרוץ הסכסוך הפסיק המערער להגיע לעסק, זאת משך כשש שנים אשר בהן המשיכה המשיבה לנהלו, ועל כן יש להידרש לנושא משיכות הכספים במסגרת בחינת החשבונות העסקיים. מכל מקום, מהמשיכות אשר קבע המומחה שנמשכו על ידי המערער יש להפחית את המשיכות שהודתה בהן המשיבה בסך 26,500 ₪.

12. לטענת המשיבה כי המערער קיבל סך של 100,000 דולר מכספים משותפים, קבע בית המשפט, כמפורט לעיל, כי מדובר בסכום שנטען שהיה בשקית בכספת של הבן ועל כן בית המשפט לא נדרש לסכום זה. כך גם נקבע כי המשיבה לא הוכיחה כי מדובר בכספים משותפים.

13. לטענה של משיכות המערער מהחשבון העסקי בבנק אוצר החייל, אשר היה על שם המערער בלבד, וכאשר למשיבה יפוי כוח, ושימש להתנהלות העסק, הפנה בית המשפט לקביעת המומחה, לפיה משך המערער סך כולל של 941,941 ₪. אולם, לאור הנתונים שהונחו בפניו, קבע בית המשפט כי יש להפחית את הסך של 240,000 ₪ כתשלום "כפול" ועל כן היתרה הינה 701,941 ₪, תוך חזרה על הקביעה דלעיל אודות הקיזוז של 26,500 ₪ שהמשיבה הודתה כי משכה. התוצאה כי על המערער להשיב למשיבה סכום של 337,720 ₪.

14. לעניין שוויו של העסק, קבע המומחה בחוות דעתו כי נכון ליום 1.7.11 מדובר על סכום של 1,946,243 ₪ וליום 1.2.14 סך של 1,792,045 ₪, בהוסיפו כי מדובר בפעילות ומומחיות הנדרשת לעסק וכי ההנחה בבסיס הערכת השווי כי לא תהיה תחרות בין הצדדים על מעגל לקוחות העסק, ובאופן שהעסק, לאחר ביצוע איזון המשאבים והפרדת הרכוש בין הצדדים, יוותר בידי של אחד הצדדים והאחר לא יפעל בתחום, בהדגישו כי להקמת עסק מתחרה על ידי מי מהצדדים עשויה להיות השפעה מהותית על שווי העסק, שאזי יהיה מקום להפחית את שווי המוניטין (ההפרש בין שווי העסק לשווי נכסיו, כך המומחה). נכון ליום 4.11.14 השווי הנכסי עמד על כמיליון ₪ (שווי העסק בהתאם לשווי הנכסי).

המומחה הגיש חוות דעת משלימה בהתייחס למצבו של העסק בשנים 2014-2015, בקובעו כי נכון ליום 31.12.15 שווי העסק 874,872 ₪.

המסקנה שהסיק בית המשפט כי שווי העסק הלך וירד עם השנים וכאשר בתקופה בה עבד המערער בעסק שוויו היה גבוה יותר וכי אין חולק כי המערער אינו עובד בעסק רשמית מחודש דצמבר 2011 ובעת שהמשיבה מזה שש שנים מנהלת את העסק ולטענתה בסיוע של ע. והבת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

1 לאחר שבית המשפט נדרש לחקירת המומחה, קבע בית המשפט כי כאשר המשיבה ניהלה את העסק
2 לבדה חל קיטון בהכנסות הלא מדווחות וחרף עליה בנתוני הרווח, שווי העסק הלך ופחת, בין היתר
3 בשל גריעת המוניטין של המערער והעדר התייעלות, וכאשר המוניטין האישי של המערער נאמד
4 בסכום של 154,198 ₪.

5 עוד התייחס בית המשפט לתלות של המשיבה בעובדים השונים ובאופן של הגדלת שכרם.
6 בסופו של יום קבע בית המשפט כי בהתחשב בכל הנתונים שהונחו בפניו, לרבות חקירת המומחה,
7 נחה דעתו כי יש לקבל חלק מטענות המשיבה, דהיינו כי המוניטין של המערער והידע המקצועי
8 ויכולותיו בתחום, הם ההסבר המרכזי לפער בין הערכות השווי וכי דה פקטו המוניטין של העסק
9 והמוניטין האישי של המערער הינם היינו הך.

10 משכך, בהינתן כי המשיבה מנהלת את העסק לבדה משך השנים, חל הקיטון וכי לא ניתן לבצע
11 הערכת שווי בעת מתן פסק הדין מבלי להפחית את מוניטין העסק. אולם, מאחר והדבר אינו בידיעה
12 שיפוטית הורה בית המשפט כי המומחה יגיש הודעת עדכון סופית וזאת בהתייחס לחודש ינואר
13 2017, ובהמשך לקביעה כי שווי העסק הינו 874,872 ₪, מה ערך המוניטין העסקי במועד הנקוב ומה
14 חלקו בהערכת השווי האמורה. כך גם יבהיר מה השווי הנכסי נכון למועד האמור, וכי לאחר קבלת
15 התשובה תערך התמחרות פנימית בין הצדדים וכאשר שווי העסק ייקבע בהתאם לחוות הדעת
16 העדכנית ולאחר גריעת שווי מוניטין העסק כפי שיובהר על ידי המומחה.
17 עוד קבע בית המשפט כי לא מצא מקום להגביל מי מהצדדים לפתוח עסק מתחרה.
18

19 15. בית המשפט דחה את טענת המערער לזכאות לחלק מרווחי העסק, ממועד עזיבתו עד למועד
20 פירוק השיתוף.

21 בית המשפט הפנה להסכמות הצדדים, כאשר אלו ניתנו בעת שהעסק היה בניהולה הבלעדי של
22 המשיבה מזה כשלוש שנים, אולם ההסכמות לא כללו בחינת שאלה זו להבדיל מקיבוע עניין שכרה
23 של המשיבה.

24 עוד קבע בית המשפט כי גם אם היו רווחים הרי הם שייכים לעסק עצמו לצורך הבטחת המשך
25 התנהלותו. יתר על כן, לא ניתן לטעון מחד גיסא כי המשיבה לא תקבל משכורתה משך שש שנים
26 כאשר המערער אינו פעיל בעסק, ומאידך גיסא לדרוש גם את רווחי העסק וגם את פירוק השיתוף
27 על פי שווי העסק הנוכחי. בנוסף, הפנה בית המשפט לקביעת המומחה בחקירתו כי העסק התנהל
28 בצורה תקינה תחת ידיה של המשיבה בשנים האחרונות וכי הכנסותיו דווחו במלואן, וכי לא הייתה
29 כל אינדיקציה להוצאות מנופחות וחריגות. כך גם עולה מהדו"חות כי גם אם היו רווחים לחלוקה
30 אלו לא "זלגו" החוצה למשיבה אלא קיבעו את שווי העסק והצלחתו.
31

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

16. בהתייחס להפרש דמי שכירות שקיבלה המשיבה וכך גם משכורתה, ובהתחשב בהסכמות הצדדים, קבע בית המשפט כי מההסכמה עולה כי המשיבה לא תהא זכאית למשכורת מהעסק וזאת מחודש ספטמבר 2014 וכי המשיבה ידעה זאת עוד בעת עריכת ההסכמות. בית המשפט אינו מתעלם מאבק של העדר תום לב, כך בית משפט קמא, מדוע צריכה המשיבה לעבוד קשה בעסק לבדה משך שנים אולם לא תהא זכאית למשכורת. אולם, לאור ההסכמות שהתקבלו כמקשה אחת, חלוף הזמן מאז ההסכמות ועד למתן פסק הדין פועל בשני כיוונים. מחד גיסא אכן הימשכות ההליכים לרועץ למשיבה נוכח חלוף הזמן מבלי למשוך משכורת, אולם מאידך גיסא האמור פעל לטובתה בחינת רווחי העסק וכן בסוגיית דמי שימוש בבית המגורים. משכך, קבע בית המשפט כי המשיבה זכאית לשכרה עד חודש ספטמבר 2014 וכאשר עולה מחוות דעת המומחה כי מדובר בסך של 382,594 ₪ אשר לא שולם למשיבה עד המועד האמור. בהתייחס לטענת המערער אודות ההוראה במסגרת ההסכמות לסכום המקסימלי אשר המשיבה זכאית לו בנושא של דמי שכירות, הרי שהנושא מצוי בדיון בפני ההוצל"פ וכי על כן הורה בית המשפט כי כל טענת קיזוז ו/או הפחתה מדמי השכירות ואל מול שכר עבודתה של המשיבה ונוכח התקרה, תבוצע בלשכת ההוצל"פ בהפנותו לנתונים כפי שנקבעו לעיל.

17. המערער עתר לדמי שימוש המגיעים לו לטענתו בגין מגורי המשיבה בבית המגורים. בנושא בית המגורים הסמיכו הצדדים, כאמור, את בית המשפט לפסוק בהתאם לסעיף 79א אודות אופן חלוקת בית המגורים תוך קביעת גבולות. בנוסף, ניתנה הרשאה למגורי המשיבה בבית המגורים עד מועד איזון הנכסים וכשהנושא מצוי בסמכותו של בית המשפט. המשיבה טענה כי לא הוגשה תביעה לדמי שימוש והמערער אף לא טען לכך ולא צרף הערכת שמאי, אלא טען זאת רק בסיכומים ובגדר שינוי חזית. יתר על כן, לטענתה לא מנעה כניסתו לבית וכאשר המערער עזב את הבית מרצונו. בית המשפט קיבל את טענותיה של המשיבה, בהוסיפו כי נושא זה מצא פתרונו בהסכמות הצדדים כדלעיל, אודות מגוריה של המשיבה עד המועד שנקבע, חרף זאת שההסכמות הושגו כשלוש שנים לאחר שהמערער עזב את הבית, אשר במהלכן התגוררה המשיבה במקום, כאשר המערער אינו טוען כי הוא זכאי לדמי שימוש. משכך, נדחתה התביעה בנושא זה.

18. בעניין זכויות הצדדים בבית המגורים לא ראה בית המשפט לנכון לשנות מחלוקה שוויונית בין הצדדים, ועל כן הורה כי החלוקה תהא באופן שווה, תוך הפניה להערכת השמאי והוראה כי הצדדים יערכו התמחרות ביניהם בהתאם להערכה האמורה, ובכפוף לאשר הורה בית משפט לעניין קיזוז יתרת המשכנתא אם אכן שולמה על ידי המשיבה. כך ניתנו הוראות בעניין תכולת הדירה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

19. בשאלת איזון נכסי הנדל"ן, חלקו הצדדים אודות יישום ההסכמה כי יש להפחית משווי של הנכס ביפו את הסכום שקיבלה המשיבה בירושה ובאופן שחלק זה יקוזז ורק היתרה תאוזן. המערער טען כי אותה עשירית שזכאית המשיבה נוכח הירושה אמורה להתייחס לדירה האחת ולא לתוספת, דהיינו דירה שניה אשר נרכשה על ידי הצדדים. דהיינו, מדובר על סכום של 115,000 ₪ בלבד (מחצית של 10% משווי הנכס על פי הערכת השמאי). בית המשפט דחה טיעון זה והפנה לחוות דעת השמאי, אשר על פיה הוערך הנכס בסך של 2.3 מיליון ₪, תוך ציון כי מדובר בדירה המחולקת לשתי יחידות דיור נפרדות וללא היתר בניה, וכי מבחינה רישומית הנכס רשום כיחידה אחת. משכך, אין מקום לערוך הפרדה כאשר גם ההערכה הייתה כוללת, ועל כן קבע בית המשפט כי חלקה של המשיבה בירושה עומד על סך של 230,000 ₪ וכי יש להפחית את הסכום האמור מערך הדירה. ומשכך שווי הנכס שקיבלה המשיבה לצורכי האיזון יעמוד על סך של 2,070,000 ₪.

20. לעניין הדירות בחולון דחה בית המשפט את טענות המשיבה אודות השקעה כספית גדולה בדירות, לאור ההסכמות שהתקבלו, ואין רבותא להשקעות שבוצעו עד למועד הקרע. מנגד, דחה בית המשפט את טענת המערער כי הואיל ובהסכמות הוגבלה מכירת אחת הדירות למשך עשר שנים ממועד אישור ההסכם, יש להעריך את הדירה כ"תפוסה" ולהפחית משווי השומה 30%. בית המשפט קבע כי שתי הדירות הוערכו כפנויות, ובהתאם להסכמה, חרף הגבלת המכירה, וכאשר המשיבה טוענת כי המערער פיצל את אחת הדירות ומשכיר דירה וחצי, דהיינו הוא עושה שימוש בנכס ומשכיר את יתר החלקים וכאשר המגבלה יתרתה לעוד שש שנים.

21. בית המשפט הורה כי בהתאם להסכמות, על המשיבה לשלם למערער שווי השעון אשר הוערך בסך 9,500 ₪ במסגרת הביטוח.

בהתייחס לרכב BMW X6 אשר היה מצוי בשימוש של המערער וכמפורט לעיל, קבע בית המשפט כי שווי במועד הקרע בסך של 530,000 ₪ יאוזן בין הצדדים, והמערער יעביר למשיבה מחצית משווי זה.

כך גם בהתייחס לרכב בו נהגה המשיבה עם פרוץ הסכסוך ואשר היה רשום על שם המערער, אמנם נטען על ידי המשיבה כי הוא נמכר במחיר של 28,500 ₪ כשהוא נטול מנוע וכאשר התמורה הועברה לתשלום חובות העסק, אולם כל זאת ללא כל תימוכין. בית המשפט קבע כי דין הרכבים שווה, ועל כן הרכב יוערך למועד הקרע כפי שהיה בחודש מאי 2011, כאשר סכום זה יאוזן בין הצדדים והמשיבה תעביר למערער מחצית משווי זה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

22. בהתייחס לזכויות הסוציאליות, הורה בית המשפט כי על הצדדים לפנות לאקטואר מוסכם, כאשר הזכויות יאוזנו בחלקים שווים ממועד הנישואין ועד מועד הקרע 1.6.2011 (להלן: **מועד הקרע**). כך גם ניתנו הוראות אודות אופן קביעת זהותו. בנוסף, לאור טענת המשיבה נקבע כי האיזון יבוצע למועד הקרע, וכי על כן כל צד אשר משך או פדה זכויות לאחר מכן יקוזז הסכום בהתאם. לשאלת פיצויים שקיבל המערער בגין נזקי גוף, נקבע כי אין מקום להחריג כספים אלו מהאיזון. כך גם ניתנו הוראות ביחס ליתרות בחשבונות הבנק הפרטיים. עם זאת, לא מצא לנכון בית המשפט לפסוק הוצאות וקבע כי כל צד יישא בהוצאותיו.

23. סיכומם של דברים, טענות הצדדים בהתייחס לסוגיית הכספות נדחו. בית המשפט חייב את המשיבה לשלם למערער סך של 645,711 ₪ בגין משיכותיה מחשבונות הבנק. מנגד, על המערער לשלם למשיבה בגין משיכותיו הוא סך של 337,720 ₪. בהתייחס לעסק הורה בית המשפט כי לאחר קבלת ההשלמה מטעם המומחה לקביעת שווי העסק לאחר גריעת המוניטין וקביעת השווי הנכסי, אזי תבוצע התמחרות פנימית בין הצדדים. בהתייחס לשכר המשיבה הסכום לו היא זכאית עומד על סך 382,594 ₪, וכאשר ההתחשבוניות כולל קיזוזים יבוצעו בלשכת ההוצל"פ. כך גם תבוצע התמחרות באשר לבית המגורים, כאשר חלקם של הצדדים שווה. אולם, ככל שתוצג ראייה בדבר כספי פדיון המשכנתא על ידי המשיבה, יקוזז הסך לזכותה. כך גם חזר בית המשפט על השווי לצורכי איזון של נכסי הנדל"ן, באופן שהנכס ביפו אשר עבר למשיבה יוערך בסך 2,070,000 ₪ ואילו הדירות בחולון שעברו לבעל בסך 3,050,000 ₪, וכך גם בנושא השעון ורכבי הצדדים, וכן הזכויות הסוציאליות.

24. בסופו של פסק הדין הפנה בית המשפט לאשר עלה מהפרוטוקולים השונים וכך גם מאשר פורט לעיל, אודות כספים שחורים, הלבנת כספים, לרבות היות הסבתא "מקלט מס", וכאשר הצדדים הרשו לעצמם לאשר בעדויות ובכתבי בי דין כי פעלו בניגוד לחוק, ללא דיווח, וכשמדובר על סכומים משמעותיים. יתר על כן, העדר תיעוד ודיווח הצריך שמיעת ראיות רבות. לאור כל האמור, לא ניתן להתעלם ועל כן הורה בית המשפט על העברת התיק למנהל בתי המשפט אשר ישקול העברת החומר לשלטונות המס.

המסגרת הדיונית:

25. המערער הגיש ערעור אשר נסוב על מרבית קביעותיו של בית משפט קמא. כך גם הגישה המשיבה ערעור שכנגד (להלן: **הערעור שכנגד**). אולם, במסגרת ההליכים בפנינו קיבלה המשיבה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

את המלצת בית המשפט וחזרה בה מערעורה באופן שהערעור שכנגד נמחק ללא צו להוצאות
והפיקדון הוחזר לה.
משכך, נסוב הדיון על הערעור העיקרי, ולאחר שניסיונות להגיע להסדר כולל, לא צלחו.
עוד יש להקדים ולציין כבר עתה כי נושאים רבים שהמערער משיג עליהם, הינם בגדר השגה על
קביעות עובדתיות, לרבות קבלת עמדת מומחה בית המשפט, ומשכך לנושאים אלו לא נידרש
בהרחבה.

26. עוד יש לציין כי אין אנו נזקקים לאשר ארע לאחר פסק הדין, לרבות אופן יישומו, אלא
בחינת פסק הדין בהתאם לאשר עמד בפני בית משפט קמא, כפוף לאשר יפורט בהמשך.

27. הגם שהמערער טען כי רובו של פסק הדין מקובל עליו, לא כן הדברים בהתחשב במכלול
ההשגות.

28. נוכח הנושאים השונים המועלים על ידי המערער, נתייחס לטענות הספציפיות בהתאם
לסדר הדברים כפי שנטענו על ידי כל אחד מהצדדים.

כללי:

29. המערער טוען אודות הניתוק של ילדיו ממנו, וכי המשיבה היא זו שעסקה בכל הקשור
להיבטים הכספיים וכך גם ניהול הנכסים, וכי בעת הפירוד ניסתה להשתלט על הרכוש המשותף
ולגזול את זכויותיו, ואף גנבה כספים הן מהכספת והן מחשבונות הבנק, בהפנותו גם להתנהלותה
הנטענת של המשיבה בעת שהגישה תביעה לגירושין, אולם עתרה מבית הדין שלא למוסרה למערער.
עוד הלין המערער על כך שהמשיבה הצליחה לעכב את ההליכים כשלוש שנים לאחר ההסכמות.

30. מנגד, המשיבה טוענת כי השגות המערער הינן על קביעות עובדתיות אשר לא בנקל תתערב
בהן ערכאת הערעור.

בהתייחס לרקע העובדתי, מלינה המשיבה כי לא מפתיע שהמערער לא ציין ולו במילה אחת מה גרם
לסכסוך בין הצדדים, וכך העובדה שהמערער, סבא לנכדים, הכיר בת 24 אשר בעקבותיה נטש
את משפחתו והחל להעלים הכנסותיו על ידי גביית כספים ישירות מהלקוחות, באופן שיאפשר לו
להוציא כספים על בילוי עם פילגשו.

לרבות בעזרת ילדי הצדדים, להילחם על חזרתו ובשלב מסוים אכן ניסו הצדדים
לצאת לחופשה משותפת אולם גם דבר זה לא צלח, ועל כן אמנם הגישה תביעה לבית הדין הרבני
לשלוש בית ולחילופין הכרזת מורד, גירושין ורכוש, וכאשר לאור תקוותה כי המערער ישכנע לשוב
לשלוש בית, ביקשה להימנע ממסירת התביעה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

1 כך גם התייחסה המשיבה לטענה אודות השתלטותה על העסק וטענה כי המערער הביא אישור
2 מפסיכיאטר כי אסור לו לעבוד, הגם שטרם לכן כבר החל להיעדר מהעבודה ואף ניסה להבריח
3 לקוחות, שינה הוראות בבנקים, ביטל ביטוחים ועוד. בנוסף, דאג לבצע הזמנות כאשר את התשלום
4 לקח לעצמו.

5 גם בכל הקשור לטענה כי המשיבה היא זו שערכה את ההליכים, נטען כי המערער הוא זה שהגיש
6 בקשות חדשות לבקרים והעדיף לבלות, וכאשר היא ניסתה "להחזיק בשיניה" את העסק מבלי
7 למשוך משכורת, בציפייה שאכן תוך זמן קצר יסתיים ההליך ותבוצע ההתמחרות.

8

9

10

כספים בכספת:

11 31. המערער טוען כי הוכח אודות גניבת 250,000 דולר מהכספת וכך גם תכשיטיה, כאשר
12 המשיבה הותירה בכספת 20,000 דולר בלבד. כך ציין כי הוא מברך על העברת התיק למנהל בתי
13 המשפט, הואיל והמשיבה היא זו שעסקה בענייני הכספים וכי לו, לא הייתה כל גישה לכספת. מכאן
14 מבקש המערער להסיק כי בית המשפט קיבל את הטענה כי היו בכספת כספים רבים שהוברחו, אך
15 דחה את הטענה לגבי הסכום האמור לאור הקושי הראייתי.

16 המערער טוען כי מדובר בטעות, הואיל והוכיח במאזן ההסתברויות את כמות הכסף, לרבות
17 הודאתה על כספים שהיו בכספת ששימשו לשיפוץ הבית. בנוסף, חזר על אשר נטען כי המשיבה
18 ניסתה לגנוב מתחת לאפו של בא כוחו. לבסוף התייחס לשקריה הבוטים של המשיבה, למשל לגבי
19 נושא השעון שקנתה מחברתה.

20 לחילופין נטען כי על בית המשפט לדון בבקשה למינוי מומחה פוליגרף, תוך הפניה לגישה הסוברת
21 כי יש מקום לשינוי ההלכה לעניין אי קבילות פוליגרף ולמצער להתיר לו להיבדק בפוליגרף.

22

23 32. המשיבה מפנה לדברי המומחה אשר נשאל לגבי התייחסות לכספים לא מדווחים, וקבע כי
24 מאז עזיבתו של המערער הרווח גדל, תוך הסבר כי הדבר נגרם כתוצאה מכך שפחתו ההכנסות שלא
25 דווחו במלואן. משכך, לא היה מקום לאותה "ברכה" של העברת התיק למנהל בתי המשפט.

26 לגופם של דברים בעניין הכספת, העידו שני עדים מטעם המערער, הבת והחתן, אשר אישרו את
27 דברי המשיבה וכאשר הבת אף העידה אודות המטרה לפתיחת הכספת, לנטילת דרכונים לאור
28 נסיעה לחו"ל וכי לא נלקח דבר מעבר לתכשיטי האחות. כך הפנתה לתהייה של בית המשפט כיצד
29 ניתן "לגזול" תחת אפו של ב"כ המערער מחצית מהכספים, וכאשר בית המשפט קמא לא קיבל את
30 טענות המערער בנושא זה.

31 עוד הוסיפה כי המערער הוא זה שאישר כי התקבל "כסף שחור" וכי כספים שכאלו אינם מדווחים
32 אלא מוכנסים במעטפות.

33

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

33. אין מקום להתערב בקביעת בית משפט קמא בנושא זה.
כפי שפורט בהרחבה, בית המשפט בחן את הגרסאות השונות בהתייחס לכספים שהיו בכספת, כאשר בסופו של יום קיבל את גרסת המשיבה וקבע כי המערער לא הצליח להוכיח כי נמשכו כספים מהכספת כטענתו. מדובר בקביעה עובדתית, וכאשר לא נפלה כל טעות בקביעה זאת ואין בחזרה על טענות שנדחו, לשנות ממסקנה זו.
כך גם, ביחס לטענה כי היה על בית המשפט להכריע בבקשה למינוי מומחה פוליגרף, מוטב היה שלא תיטען. בהתאם להלכה, אין מקום לקבלת בדיקת פוליגרף אלא אם קיימת הסכמה של הצדדים. יתר על כן, אין מקום לבוא חשבון עם מי שמתנגד לבדיקה שכזאת, כולל אשר נשאלה אודות כך (ראו עמ' 152 לפרוטוקול מיום 6.12.15), ועל אחת כמה וכמה אין מקום להלין על כך במסגרת ערעור.

רווחי העסק משנת 2011 ועד ההתמחרות:

34. לטענת המערער הוכח כי בדצמבר 2011 אולץ לעזוב את העסק לאור תלונות למשטרה של המשיבה, ואשר נועדו לחבל ביכולתו לעבוד בעסק, כאשר כל בקשותיו שלו למנות מנהל או לפרק את השיתוף או התמחרות נדחו, וכי אין חולק שהמשיבה היא זו אשר מנהלת את העסק לבדה "ומשלשלת לכיסה את מלוא רווחי העסק".
המערער טוען כי לא היה מקום לקביעת בית משפט קמא כי רווחי העסק שייכים לעסק עצמו, וחלק משווי העסק יבוא לידי ביטוי עת תתבצע ההתמחרות. כך גם לא היה מקום לקבוע שבהסכמות לא נכללה סוגיה זו בנפרד משווי העסק, וכך גם התייחס לקביעת בית משפט קמא אודות שאלת הרווח הגולמי.
המערער טוען כי נושא זה עלה מפורשות ברשימת הפלוגתאות ובהסכם, וכאשר כל נושא העסק הופנה למומחה, ובוודאי שהמערער לא ויתר על זכותו לקבל מהמשיבה שהשתלטה על העסק את חלקו ברווחיו ולא הסכים שהרווחים יכללו בשווי העסק, באופן שהוא יצטרך לרדוף אחרי המשיבה. יתר על כן, אם השווי כולל את רווחי העבר, הרי היה מקום לחייב את המשיבה להעביר מחצית מהכספים למערער, מאחר ומדובר ברווחים שלא חולקו בעבר ואין לכך כל קשר לפירוק השיתוף בעסק כיום. גם המומחה התייחס לרווחי העסק ונחקר ואף המשיבה נחקרה, וכלל לא נטענה טענת ויתור על חלוקה מיידית של רווחי העסק, אלא להיפך ובעת שלא מדובר על חברה בע"מ אלא עוסק מורשה.
לגבי היקף הרווח, טוען המערער כי לא יכול להיות חולק שקיימים רווחים משמעותיים ביותר בשנים שהמשיבה ניהלה את העסק וגם אם ייבחנו הסכומים הנמוכים המפורטים בחוות דעת המומחה, מדובר בסכומים שנצברו לכ-300,000 ₪, לכ-220,000 ₪ ולכ-140,000 ₪ בשנים השונות, כולל הפסד בשנת 2015, ובסה"כ מדובר על סכום של 845,414 ₪, כאשר יש להוסיף גם את סכומי הרווח לשנים לאחר מכן, דהיינו מ-2016 עד להתמחרות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

1 עוד נטען כי היה צריך להביא בחשבון את הרווח הגולמי בניכוי הוצאות אמתיות הואיל וחלק ניכר
2 מההוצאות הן הוצאות פרטיות שאינן קשורות לעסק.
3 עוד נטען כי בית המשפט דחה את טיעוניו ללא הנמקה וכך גם התעלם מאשר הוסכם כי לאחר חודש
4 אוגוסט 2014 נאסר על המשיבה למשוך שכר, ולכן יש להוסיף לרווח את מלוא שכרה מאוגוסט 2014
5 ועד היום.

6
7 35. המשיבה טוענת כי שיעור רווחי העסק נקבעו על ידי המומחה, כאשר המערער לא ביקש את
8 פסילתו ובית המשפט קיבל את הדו"חות, ועל כן מדובר בקביעה עובדתית ויש לדחות את הטענות
9 בנושא זה.

10 יתר על כן, המערער הוא "האומן" של הדבקת....., אשר מהווים את עיקר רווחי העסק, וכאשר בעת
11 שעבד נטל לעצמו את כל הרווחים עד שנת 2011 תוך ריקון קופת העסק.
12 בהתייחס לחלקו ברווחים, הרי רווחי העסק בשנים עד 2015 התנקזו להון הבעלים בניכוי המשיכות
13 וכי יש להתייחס להכנסות לפני מס. עוד נטען, כי המומחה דחה את הטענה אודות רישום הוצאות
14 פרטיות במסגרת הוצאות העסק. בנוסף, התלושים שהוצאו נועדו לשמור על זכויות הביטוח, וכאשר
15 המשיבה לא קיבלה בפועל שקל, וכשבית המשפט קבע שהמערער לא משכה שכר, כאשר משנת
16 2015 העסק בהפסדים.

17 בכל הקשור לאופן חישוב רווחי העסק יש לקבל את אשר קבע המומחה.
18 המשיבה אף טוענת כי לא בכדי קבע בית המשפט כי לא ניתן לאחוז במקל משני קצותיו, דהיינו
19 להיעדר מהעסק שש שנים ומנגד לדרוש את רווחי העסק.

20
21 36. מעיון בהסכמות וכמפורט לעיל, עולה כי המומחה מונה להערכת שווי של העסק ומבלי
22 שצוין אודות דרישות כספיות, לרבות הנטען על ידי המערער בפרק זה, ולהבדיל מהאמור בסעיף 6
23 להסכמות אשר מתייחס אכן לדרישות כספיות של מי מהצדדים.

24 משכך, לכאורה אין מקום להתערב בקביעה ראשונית זו, המאיינת את הצורך להידרש לנושא רווחי
25 העסק.

26 אולם, גם אם היינו נדרשים לכך, רווחי העסק ובמיוחד בעסק כעסק מושא הסכסוך שבין הצדדים,
27 לכאורה המופיע בספרים אינו משקף בהכרח את תזרים המזומנים. יתר על כן, אם אכן היה מוכח
28 כי המשיבה משכה כספים, אזי יכול והדבר יבוא לידי ביטוי בהערכת שווי העסק. שונים הדברים
29 מעת שנקבע על ידי המומחה שאכן המשיבה לא משכה כספים, למעט אותם סכומים ספציפיים
30 שנדרשו על ידי המערער ואשר נדונו בפרקים האחרים.

31 מכל מקום, צדק בית המשפט קמא בקובעו כי לאחר שהוברר שהמשיבה לא משכה כספים אזי
32 המשמעות כי "רווחי העסק" נשארו בעסק ואמורים לבוא לידי ביטוי בקביעת שווי לחלוקה בין
33 הצדדים. מכאן, שלא ניתן להורות על כפל תשלום.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

משכורות ודמי שכירות שגבתה המשיבה:

37. המערער טוען כי נפלה טעות לגבי משכורות ודמי שכירות שגבתה המשיבה מעבר להסכמות. לטענתו רק המשיבה היא זו שניהלה את ההיבטים הכספיים כולל שכירות מדירות וחשבונות בנק, תוך שהוא מוסיף כי מדצמבר 2011 נאלץ לעזוב את העסק וכאשר המשיבה השתלטה עליו.

המערער מפנה להסכמות אשר לפיהן נאסר על המשיבה למשוך שכר מהעסק לאחר אוגוסט 2014, כך גם להוראה לפיה המשיבה תמשיך לגבות דמי שכירות בגין הנכסים המפורטים בסעיף 2 להסכמות וכאשר היא תעביר למערער סך של 2,000 ₪ לחודש, כל זאת עד האיזון הכולל. עוד נקבע כי ככל שהמשיבה קיבלה מדמי שכירות ו/או משכורת החל מחודש אוגוסט 2011 בפועל סך העולה על 20,000 ₪, יקוזז הסכום הנוסף מהסכומים המגיעים למשיבה. בהתאם גם נטען כי במסגרת ההליכים בפני בית משפט קמא נדון גם נושא השכר וגם המומחה נדרש לכך, וכך הצדדים. על כן היה על בית המשפט להכריע בסוגיות אלו.

אולם, בית המשפט קבע כי המשיבה זכאית לשכר של 382,594 ₪ עד אוגוסט 2014, וכי היה על בית המשפט לקבוע ממצא עובדתי שדמי השכירות עמדו על 16,500 ₪. חרף האמור בית המשפט לא הכריע בשאלות האמורות אלא הפנה את הצדדים להוצל"פ. יתר על כן, אין בפסק הדין הוראה מפורשת לגבי המועד בו יפסיק המערער לקבל את ה-2,000 ₪ ויתחיל לקבל את מלוא השכירות על פי ההסכמות, וכך גם מטרפדת המשיבה את העברת העלות בדירות, תוך הפניה לכך כי המשיבה ממשיכה לגור בבית המגורים ללא תשלום דמי שימוש תוך הפרת ההסכמות.

38. המשיבה בפתח התייחסותה לטיעון האמור נדרשת לאותה טענה חוזרת ונשנית כאילו היא "השתלטה על ניהול העסק" בהפנותה לאישור מפסיכיאטר שהציג המערער האוסר עליו לעבוד. לגופם של דברים נטען כי מלבד כותרת אין כל פירוט לגבי טעות במשכורות הואיל והמשיבה מילאה אחר הוראות ההסכמות ואכן לא משכה משכורות מספטמבר 2014, וכך גם עולה מדו"ח המומחה. עוד נטען כי המערער נאחז בהסכמות רק בסעיפים המתאימים לו אולם מתעלם מסעיפים אחרים וכך גם התייחסה לעלויות שנובעות מהשכירות. דברים אלו יפים גם בהתייחס לעניין המועדים, ובעת שהמשיבה מזה שנים לא משכה משכורות מהעסק וכאשר אין לה מקורות הכנסה פרט לכספי השכירות.

39. בהתייחס לטענה הכללית, מעיון בחומר הראיות, עולה ברורות כי המערער הוא זה שבחר לנתק את הקשר האישי מהמשיבה ולכאורה גם מהעסק ואם לא די בכך הוא אף המציא אכן את המסמך מהפסיכיאטר מיום 14.12.11 (מוצג 4 למוצגי המשיבה). גם מחקירתו עולות הנסיבות של הפרידה בין הצדדים (ראו עמ' 30 ו-35 לחקירת המערער מיום 18.11.14 וחקירתה של המשיבה בעמ')

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

148 מיום 6.12.15), ודומה כי אין מחלוקת כי בגין אותן נסיבות הפסיק המערער לעבוד בעסק והשאיר את המשיבה לשאת בעול שמירת העסק. לגופן של טענות בפרק זה, אין להתעלם מכך שההסכמות קיבלו תוקף של פסק דין, וכאמור בפסק הדין מושא הערעור, הצדדים או מי מהם אף פנו להוצל"פ בכל הקשור לפסק הדין המוסכם. יתר על כן, מעת שניתן תוקף של פסק דין להסכמות, המקום הראוי לבחינת יישום אשר הוסכם הינו בהוצל"פ וכפי שהורה בית משפט קמא. עוד יש להוסיף, כי אין מקום שערכאת הערעור תתערב בכגון דא, ועל אחת כמה וכמה אין מקום להורות על החזרת הדיון לבית משפט קמא או שאנו כערכאת ערעור נידרש לטענות השונות, שעניינן יישום פסק דין מוסכם. לאמור יש להוסיף, כי בית משפט קמא, התייחס לנושא המועדים ולתוצאה של הימשכות ההליכים, תוך ציון כי בהתייחס לכל אחד מהצדדים אכן הימשכות ההליכים גרמה לנזק כביכול, אולם מאידך גיסא פרט בית המשפט את "ההנאה" שנגרמה בגין כך, ועל כן הורה בית המשפט כי יש לפעול בהתאם להוראות שהוסכמו ובהתאם לאשר קבע בית משפט, בכל הקשור למועדים, ובמיוחד מועד האיזון. לאור האמור יש לדחות את טענות המערער בנושא זה.

השגות ביחס לאשר נקבע לעניין משיכות הכספים שמשך המערער מחשבונות הבנק:

40. לטענת המערער בית המשפט קמא הפלה אותו לרעה לעומת המשיבה בהידרשו לנושא של משיכת כספים על ידי מי מהם. כך לגבי המשיבה נקבע בפסק הדין כי עליה להשיב למערער מחצית מהכספים שמשכה מחשבון הבנק וכך גם הורה על איזון היתרות בחשבונות הפרטיים נכון למועד הקרע. אולם, בית המשפט לא התחשב במשיכות כספים לאחר מועד הקרע. בנושא זה הודגש כי אמנם בית המשפט הורה למשיבה להמציא מסמכים לגבי חשבונותיה גם לאחר מועד הקרע ועד למועד פסק הדין, וכאשר המערער ביקש להעביר את העניין לבדיקת מומחה, אולם הדבר נשמט מפסק הדין הסופי, דהיינו בית המשפט לא הביא בחשבון משיכות והפקדות כספים בחשבונות המשיבה לאחר הסכסוך. מנגד, בית המשפט התחשב במשיכות כספים של המערער מחשבונות שבשליטתו, גם הרבה לאחר מועד הקרע, וכאשר הוא אף חויב להשיב למשיבה סכומים הכוללים כספים שהתקבלו מהלוואות מבני המשפחה עד לשנת 2013. לטענת המערער מדובר בהפליה בלתי הגיונית ובמיוחד לאחר שהמשיבה השתלטה על העסק והכנסותיו וכך גם על כל דמי השכירות תוך שנטען כי המשיבה גנבה כספים מהחשבונות ואילו המערער נותר חסר כל ונאלץ לקחת הלוואות לקיומו, תוך התייחסות לאמו וההלוואות ממנה. בנוסף נטען כי המומחה בדק משיכות של המערער משני חשבונות תוך שקבע כי המערער משך 540,087 ₪ מחשבון עסקי ו-391,854 ₪ מחשבון פרטי. אולם, מדובר בכפל חישוב הואיל והיתרה בחשבון הפרטי בתחילת הסכסוך הייתה בחובה. דהיינו, כל הכסף בחשבון הפרטי הועבר מהחשבון

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

העסקי ועל כן היה מקום להידרש רק לסכום של 540,087 ₪ ולהתעלם מהכסף בחשבון הפרטי, ולהתחשב ביתרת החובה בחשבון הפרטי. המערער מציין כי אכן בית המשפט קיבל הטענה אולם רק באופן חלקי בקובעו כי יש להפחית סכום של 240,000 ₪ בלבד שנמשכו מהחשבון העסקי והועברו במישרין לחשבון הפרטי, אולם בכך נפל לטעות. גם אם המערער משך כספים במזומן מהחשבון העסקי ולאחר מכן הפקיד אותם במזומן לחשבון הפרטי, יש להפחית זאת הואיל ואחרת מדובר בכפל חיוב. זאת גם בניגוד להסכמות אשר לפיהן נקבע כי לא יהיה כפל חישובים. משכך גם נטען כי קביעת בית משפט קמא בסעיף 14 לפסק הדין לפיה דחה בית המשפט את הטענה אודות כספים שנמשכו במזומן, מאחר ולא ניתן לקבוע כי ההפקדה במזומן התקבלה ממקורותיו ולא ממקור אחר, ולאור אשר טען גם המומחה, אינה נכונה.

כך גם נטען כי בית המשפט התעלם מטענותיו לעניין כספים שנמשכו מהחשבון העסקי ואשר שימשו להוצאות העסק וכאשר הדבר הוכח. אולם, בית המשפט התעלם מכך שמדובר במשיכות לצרכי העסק ולא לצרכים פרטיים ועל כן אין לראותם כמשיכות שלו.

41. המשיבה מפנה להחלטת בית המשפט מיום 9.12.16 אשר בה נקבע כי ככל שיש בקשה למועדים אחרים יש להגיש בקשה ולנמק אותה הואיל והמומחה בדק את דפי החשבון גם לאחר מועד הקרע. דהיינו, כי מאומה לא נשמט והכל נבדק. גם בהתייחס לכפל חיוב יש לדחות את הנטען הואיל ואכן הסכום היחיד שהועבר בין החשבונות הינו הסך של 240,000 ₪ אשר אכן קוזז, בהפנותה לחקירת המומחה אשר מפרט נושא זה ואשר יש לקזז, תוך הדגשה כי כל המסמכים נבדקו על ידי המומחה וכי לא הוכחו טענותיו של המערער ולא הוצגו מסמכים אודות משיכת כספים לטובת העסק. בסופו של יום בית המשפט קיבל למעשה את חוות דעת המומחה ועל כן אין להתערב בכך.

42. מדובר בהשגות על קביעות עובדתיות של בית משפט קמא אשר אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב, ועל אחת כמה וכמה מעת שבית המשפט נסמך על חוות דעת מומחה וכשבית המשפט גם לא התעלם מהנדרש על מנת שלא יהיה כפל חיוב.

משיכות כספים על ידי המשיבה מחשבונות המערער כולל על ידי זיוף חתימתו:

43. המערער טוען כי מיד כשגילתה המשיבה כי המערער בגד בה פעלה לרוקן את החשבונות ואף גנבה כסף, כך בעיקרי הטיעון, בסך 66,500 ₪ מחשבונות המערער תוך זיוף חתימתו. כל זאת חרף יפוי כוח שהיה לה בחשבונותיו, אולם היא בחרה שלא לעשות בו שימוש אלא לזייף את חתימתו על מנת שייראה כאילו הוא משך את הכספים. ואכן, במסגרת הדיון בהוכחות נאלצה להודות שמשכה את הכספים אולם למרות זאת בית המשפט לא הורה על החזר הסכומים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

כל שהורה בית המשפט הפחתת 26,500 ₪ שמשכה המשיבה מחשבונות המערער, אולם הסך האמור אינו שונה מהסכום של 1,291,423 ₪ שנגנבו על ידי המשיבה ערב הסכסוך מחשבונות שבשליטתה ועל כן כפי שחויבה להשיב מחצית מסכום זה למערער, כך היה מקום להורות גם על החזר סכום זה ואף בקל וחומר.

44. המשיבה טוענת כי נושאים אלו נבדקו על ידי המומחה וכי גם טענת הזיוף נבדקה על ידי המשטרה והתיק נסגר. בהתייחס לסכומים, אכן המשיבה הודתה במשיכת שלושה סכומים אשר הצטברו לסך של 26,500 ₪ אף שנצרכה למשיכות אלו לצרכי העסק וכשבית המשפט קיזז סכום זה מהסכומים שעל המערער להשיב, הגם שלא היה מקום להורות על קיזוז.

45. מוטב היה להשגה זו שלא הייתה נטענת. זאת, לאחר שבית משפט קמא בסעיף 12 לפסק הדין לא התעלם מטענת המערער אודות הסכום המדובר אלא נדרש לסכומים השונים וכך גם לקביעות המומחה ובנסיבות שכאלו אין כמובן כל מקום שערכאת הערעור תתערב.

טעות לגבי משיכת כספים עבור פדיון המשכנתא

46. המערער משיג על קביעת בית משפט קמא לפיה ניתן לקיזז סכום של 255,800 ₪ מהכספים שמשכה המשיבה ואשר לטענתה שולם לסילוק יתרת המשכנתא על בית המגורים, זאת ככל שתמציא אסמכתא לכך אף שלא הוכיחה זאת. המערער מדגיש כי הוא לא נדרש להביא מסמכים שכן המשיבה משכה את הכספים מחשבונה. ואכן, לאחר פסק הדין המציאה המשיבה אסמכתא לעניין המשכנתא אולם המערער הוכיח והמשיבה אף הודתה שמדובר בכספים ששימשו לרכישת דירה תוך כדי ההליכים ולא בכספים הקשורים לרכישת בית המגורים. לכך הוסיף כי המשיבה מתגוררת בבית המגורים ללא תשלום דמי שימוש.

חרף האמור, בית המשפט הורה בהחלטה מיום 11.2.18 כי יש לקבל את טענות המשיבה והורה על קיזוז הסכום האמור. משכך טוען המערער מדוע עליו לשאת במשכנתא לכיסוי רכישת דירה שהועברה לבן לפי דרישת המשיבה במהלך ההליכים וכאשר נקבע כי המשיבה לא הוכיחה במהלך הדיונים שהסכום האמור שימש לכיסוי המשכנתא. כך גם לא ברור מדוע איפשר בית המשפט מקצה שיפורים למשיבה.

47. המשיבה טוענת כי מדובר על חוסר תום לב של המערער אשר ניסה להטעות את בית המשפט ולטעון כי המשכנתא אינה על בית המגורים אלא על דירת הבן עידו וכשהדברים אינם נכונים בעליל. לטענתה, המסמך שצורף כאסמכתא מראה בבירור שמדובר במשכנתא על בית המגורים שנלקחה מבנק לאומי למשכנתאות וכי המשיבה החליטה לפרוע את המשכנתא לאחר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

1 שהמערער איים כי יבטל את הוראת הקבע לתשלום המשכנתא שירדה כל חודש מחשבונו הפרטי,
2 ואזי חששה כי הבנק יוציא את בית המגורים למכירה.

3
4 48. דין השגת המערער להידחות מכל וכל.
5 עיון בהחלטת בית משפט קמא מיום 11.2.18 מצביע כי בית משפט קמא לא התעלם מהטענות
6 הנטענות עתה ובצדק קבע את אשר קבע. יתר על כן, גם מעיון בתגובת המשיבה על נספחיה (מוצג
7 7) עולה כי המשיבה היא זו שדאגה לסילוק יתרת המשכנתא ואין זה משנה עבור מה נוצלו הכספים.
8 לא למותר להוסיף כי בצדק נטען על ידי המשיבה כי מדובר בחוסר תום לב מצד המערער, ובעת
9 שמבקש הוא ליהנות מחלקו בבית המגורים אך בהתעלם מפדיון יתרת המשכנתא, אשר אלמלא
10 נעשה, היה נגרע גם מחלקו.

חישוב שווי הדירה ביפו:

11
12 49. לטענת המערער הנכס ביפו כולל לכאורה שתי יחידות דיור וכי אין חולק שהצדדים רכשו
13 את חלקי תשעת אחי המשיבה בתשלום וכך גם את הדירה השניה במהלך הנישואין, וכאשר
14 בהסכמות נקבע שרק החלק שקיבלה המשיבה בירושה יופחת, ועל כן היה על בית המשפט להפחית
15 משווי הנכס רק את הסכום היחסי. אולם, בית המשפט דחה את טענת המערער להפרדה בין שתי
16 הדירות ובהתאם קבע את ההפחתה בגין הירושה.

17
18 50. המשיבה טענה כי מדובר בדירה שהורחבה ב-17 מ"ר ולא בשתי דירות ולכן צדק בית
19 המשפט. כך גם צדק בית המשפט בהתייחסו לערך היחסי ולא לערך ההיסטורי.

20
21 51. בית המשפט קמא נדרש לטענות המערער ובצדק דחה אותן וכשגם בפרוטוקול הדיון מיום
22 6.12.15 (עמ' 168) הסבירה המשיבה כי מדובר ב-15 מ"ר תוספת, ולאמור יש להוסיף גם את אשר
23 נקבע במסגרת ההסכמות. מכל מקום, גם נושא זה הינו בגדר קביעה עובדתית של בית משפט קמא
24 ואין מקום להתערב בקביעות שכאלו, וכאמור ביתר שאת, לאור ההסכמות ותוכנן.

חישוב שווי הדירה בחולון, מינוי מומחה להערכה נוספת של המוניטין, שווי רכבים:

25
26 52. יש לדחות את טענות המערער כי היה על בית משפט לקבוע את ערך הדירה בקומה השניה
27 בחולון כתפוסה לאור רישום הערה האוסרת על מימוש למשך עשר שנים, וזאת מנימוקי בית משפט
28 קמא, וכך גם מאשר עולה מההסכמות, לרבות העדר טענה כנגד השמאות שבוצעה בפועל כנכס פנוי.
29 ודוק, המגבלה צוינה במסגרת ההסכמות וככל שהיה על דעת הצדדים לשנות בגין כך את אופן
30 השומה, היה עליהם לציין זאת בהסכמות, דבר שלא נעשה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

53. עוד טוען המערער כי לא היה מקום להוראת בית משפט כי המומחה יבצע הערכה נוספת של המוניטין שלו ולאחר שהמומחה קבע את אשר קבע בחוות הדעת מטעמו וכי על כן אין מקום לעכב את ביצוע ההתמחרות. טיעון זה אינו נצרך בפועל, הואיל ובסופו של יום עולה כי הוסכם בין הצדדים כי על מנת לחסוך בעלויות לא תבוצע הערכה שכזו, כפוף לאשר יפורט בהמשך הדברים. כך גם, לכאורה, אשר קבע המומחה בכל הקשור לשוויו של העסק ומבלי להתחשב במוניטין, וזאת בהנחה שניתן יהיה להתחרות, מדבר בעד עצמו ואין מקום להתערב בכך, אף זאת כפוף לאשר יפורט בהמשך.

54. כך גם אין מקום להתערב בקביעות בית משפט קמא בכל הקשור לאופן בחינת שוויים של הרכבים, נושא שנבחן על ידי בית משפט קמא ולאחר שבית המשפט נימק מדוע פסק אשר פסק. יוער כי במסגרת זו חזר וטען המערער אודות הימשכות ההליכים וכך גם חזרה וטענה המשיבה בנושא זה, ודומה כי גם בנושא זה אמר בית משפט קמא את דברו ובהתייחס לנושאים השונים וכמובא לעיל.

שיערוך והוצאות משפט:

55. המערער טוען כי טעה בית המשפט מעת שלא פסק הפרשי ריבית והצמדה על הסכומים שנגנבו על ידי המשיבה, תוך התעלמות מטענותיו. כך גם בהתייחס להוצאות משפט ושכ"ט בערכים ריאליים אשר נדרשו על ידו, כאשר אף כאן התעלם בית המשפט מטענותיו. עוד נטען כי הנסיבות מצדיקות את האמור, זאת בעת שהמשיבה היא זו שהתנגדה לאיזון והשתלטה על הרכוש, וכאשר כספים נגנבו מאחורי גבו והוסתרו. כך גם עיכוב ההליכים משך שנים, השתלטות על הכספים ועוד.

56. מנגד טוענת המשיבה כי מדובר בטענה תמוהה בכל הקשור לנושא השיערוך, הואיל ומפסק הדין עולה כי הסכומים אשר להם זכאית המשיבה עולים על הסכומים אשר זכאי להם המערער, במאות אלפי שקלים. כך גם נטען כי ביחס להוצאות המשפט הרי לאור התנהלות המערער, הבקשות שהוגשו על ידו, לרבות בכל הקשור להשלמת דו"חות על ידי המומחה, הערעורים וחוסר שיתוף פעולה, מצדיקים פסיקת הוצאות משפט ושכ"ט לטובת המשיבה.

57. הגם שאכן בית המשפט לא התייחס לנושא שיערוך הסכומים השונים, נדרש בית המשפט לקביעה של ערכים בהתאם למועד הקרע או למועדים אחרים. עם זאת, לא ציין בית המשפט כי מאותם מועדים ואילך יש לשערך את הסכומים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

1 הגם שכך, יש להפנות לסעיף 19 לפסק הדין המוסכם, אשר קובע כדלקמן:
2 **"לצורך הבנת המשמעויות שבהסכם זה, מוסכם כי הביטוי "האיזון הכולל"**
3 **ייחשב מועד מתן פסה"ד של בימ"ש נכבד זה, גם אם יוגש ערעור ע"י מי**
4 **מהצדדים כך שמוסכם מראש שלא יינתן צו לעיכוב ביצוע של הוראות פסה"ד**
5 **בכל נסיבות שהן".**

6 דהיינו, כי לכאורה מדובר על מועד מתן פסק דינו של בית המשפט בנושאים אשר נותרו במחלוקת
7 ואשר פורטו במסגרת ההסכמות, ועל כן עולה כי לכאורה המועד הקובע הינו 18.1.18, הוא מועד
8 מתן פסק הדין.
9 יתר על כן, כפי שפורט לעיל, בית המשפט לא התעלם מעבור הזמן ו"הנזק" מול "ההנאה" של כל
10 אחד מהצדדים וזאת לאור היבטים השונים כפי שפורטו על ידו, ועל כן לא מצא לנכון לשנות מאשר
11 הוסכם.

12
13 58. יתר על כן, גם מעיון בהסכמות ניתן להיווכח כי קיימת התייחסות לקביעת סכומים
14 בהתייחס לאיזון הכולל, ומבלי שצד מהצדדים טען כאילו יש לשערך את השמאויות השונות מעת
15 נתינתן ועד לביצוע האיזון, לרבות שערך ההפרש הכספי. בנוסף, כפי שנקבע בסעיף 3 להסכמות,
16 האיזונים של שווי הדירות ייעשו בפסק הדין הסופי ואגב גירושין, ומבלי שצוין מאומה אודות
17 שיערוך ולא בכדי.

18 דברים אלו יפים גם ביחס לנושא השעון, הגם שמדובר בסכום נמוך, בעת שבסעיף 17 להסכמות
19 נקבע כי התשלום יהיה בהתאם להערכת שמאי בדבר תכולת הדירה, אולם תוך הוספה "התחשיב
20 ייעשה באיזון הכולל" ואף כאן ללא כל ציון אודות שיערוך, הגם שהיה מדובר בדברים ידועים.
21 גם מעיון בפסק הדין עולה באופן ברור כי בית המשפט מתייחס לסכומים כפי שנקבעו על ידו, כמושא
22 לאיזון וללא התייחסות לשערך סכום זה או אחר, ולא בכדי.

23
24 59. במהלך הדיון בפנינו (ראו בעמ' 11 לפרוטוקול מיום 26.11.18) ציין ב"כ המשיבה כי אם אכן
25 מדובר על שערך, המשיבה זכאית לכספים בגין הפרש הדירות, ואזי זכאית אף היא להפרשי הצמדה
26 וריבית וכי "אני מוכן לעשות את הדברים האלה, הם ייפגעו מזה אבל אני מוכן...", תוך הדגשה כי
27 המשיבה חפצה לסיים את הסכסוך ובתום לב.

28 אכן, אם היינו נדרשים לקבל את ערעור המערער בנושא שערוכים, אזי ברור כי היה מקום לשערך
29 את מלוא החיובים, כולל ההפרש הכספי בגין הדירות ושערוכו ממועד השמאויות בהתייחס לנכסים
30 השונים. יתר על כן, היה מקום להידרש לפירוטי הסכומים השונים ודומה כי לאור הסכומים "קרן"
31 אך במיוחד לאור ההפרש הניכר בנושא שווי הנכסים השונים, ביצוע האמור, תוצאתו כי המשיבה
32 תהא זכאית, בסופו של יום, לסכומים מעבר לסכומי הקרן, בהתחשב בכלל הסכומים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

1 ודוק, אין זה משנה אם המערער הוא זה שטען את הטענה בערעור, הואיל ואם היה מקום לקבל
2 את עמדת המערער אודות הוספת הפרשי הצמדה וריבית לאשר חויבה המשיבה לשלם, היה על בית
3 משפט לקבוע כאמור בהתייחס לכלל החיובים.
4 משכך סבורני כי אין מקום להתערב גם בנושא זה, ולהותיר את אשר קבע בית המשפט בנושא
5 החיובים השונים, ללא שערך.
6 ודוק, כל זאת עד למועד מתן פסק דינו של בית משפט קמא, אשר כאמור, הוא המועד הקובע לצורך
7 "האיזון הכולל", וכמפורט לעיל.
8

9 60. בהתייחס לפסיקת הוצאות קבע בית המשפט כי "נוכח התנהלות הצדדים משך כל ההליך
10 אשר התפרש על פני השנים, נחה דעתי כי "יז שניהם הייתה במעל" וכי ראוי שכל צד יישא
11 בהוצאותיו".

12 כידוע, נושא של פסיקת הוצאות עניין לערכאה הדיונית לענות בו, ולמעט מקרים חריגים אשר
13 המקרה דנן אינו נמנה עמיהם, ערכאת הערעור אינה מתערבת בכגון דא (ראו ע"א 8329/16 טרנס
14 אטלס בע"מ נ' אליהו פרחי בדי ריפוד בע"מ (4.6.18)).
15 למעלה מהנצרך אציין כי די בקריאת פרוטוקול הדיון על מנת להיווכח אודות התנהלות הצדדים,
16 וראו בעמ' 171 לפרוטוקול הדיון מיום 6.12.15 וכך גם בעמ' 181 לפרוטוקול הדיון מיום 9.2.16,
17 אודות אופן החקירה מטעם המערער, ומנגד לאמור בעמ' 193 אודות התנהלותה של המשיבה, וזאת
18 בנוסף לחומר הרב שהוגש.
19

התייחסות כללית:

20 61. בהידרש לטענות הרבות והספציפיות מצאנו לנכון להתייחס באופן ספציפי לטענות השונות,
21 והמסקנה בהתייחס להן, כי אין מקום להתערב במסקנותיו של בית משפט קמא.
22 עם זאת, יש מקום להתייחס לטענות וקביעות כלליות.
23

24 62. המערער שם יתבאר על אשר קבע בית משפט קמא בהתייחס לאמינותה של המשיבה,
25 ובמיוחד בכל הקשור לנושא תשלום נטען של 120,000 ₪ לרכישת שעון, סכום שהשתנה לאחר מכן,
26 וכאשר לבסוף הסתבר כי לא היה בו מאומה.
27 אכן, אם בית משפט קמא היה מתעלם כליל מהאמור בבואו לקבוע אמינות מי מהצדדים, היה מקום
28 לבחון תוצאת האמור. אולם, במקרה דנן בית המשפט הדגיש והפנה לנושא זה באופן ספציפי ואף
29 ציטט מהפרוטוקול, ולא בכדי. עם זאת, בהתחשב בכלל הראיות, לא מצא לנכון בית משפט לקבוע
30 על סמך האמור, כי אין ליתן אמון כלל וכלל וביחס לכל הנושאים, בעדות המשיבה והראיות
31 מטעמה. יתר על כן, בית המשפט בחן באופן ספציפי הנדרש, בהתייחס לנושאים השונים, ואף קבע
32 מסקנותיו בהתחשב בנטל הראיה בנושא זה או אחר.
33

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

1 עוד יש לציין כי אין מקום כי ערכאת הערעור תקבע מהימנות על סמך הטיעון דלעיל ומבלי להתחשב
2 באשר קבע בית משפט קמא, ולא למותר להזכיר את האפשרות ל"פלגינן דיבורא" על כל המשתמע
3 מכך.

4
5 63. נושא נוסף אשר גם בית משפט קמא נדרש לו, עניינו אופן ניהול עסק הצדדים וכאשר
6 המערער מתאר "באופן חי" הכיצד מתקבלים כספים למעטפות והמשך דרכן לכספות ועוד.
7 למעשה עתירות המערער כוללות, בין השאר, עתירה כי בית המשפט יידרש לבחינת אותם כספים
8 והאם אכן החלוקה בוצעה כראוי. בסופו של יום, דחה בית משפט קמא דרישות ספציפיות אלו או
9 אחרות מחמת אי הוכחת הנטען.

10 עם זאת, סבורני כי מעת שבעלי עסק בוחרים לנהלו כפי שתואר, אין מקום כי בית המשפט "יכניס
11 ידו" למחלוקות הקשורות באופן חלוקת כספים שכאלו, וכאשר בנסיבות שכאלו דומה כי לא
12 מתקיימים אותם נימוקים, לרבות עקרון תום לב, אשר מחייבים הפעלת שיקול דעת בית משפט
13 להתערבות באשר נעשה, וראו הדיון המקיף בע"א 10159/16 **מועצה אזורית יואב נ' עיריית קרית**
14 **גת** (20.6.19).

15 בלשון אחרת, אין לצדדים להלין אלא על עצמם, בבואם לנהל את העסק תוך שימוש בכספות
16 ומעטפות. יתר על כן, אין למי מהם לבוא חשבון עם הצד השני וכך גם עם אשר נקבע על ידי המומחה,
17 בהתייחס לכספי העסק, הן במסגרת פרק ההכנסות והן במסגרת פרק ההוצאות.

18
19 64. טענה נוספת שהוזכרה על ידי המערער עניינה נושא איזון הזכויות בבית המגורים, וכאשר
20 המערער עותר להפעלת סעיף 8 לחוק יחסי ממון, זאת כאותה דוגמא לאיזון שונה, לאור אשר נטען
21 אודות כספיו של בן זוג אשר לא ניתן לאתרם (כדוגמת אשר נפסק בעמ"ש (ת"א) 1279/07 **פלונית נ'**
22 **פלוני** (28.6.10)).

23 דין טענה זו להידחות מכמה פנים. ראשית, מעת שהוסכם ונקבע כי ההכרעה בשאלה האמורה תהא
24 בהתאם לסעיף 79א אין מקום להשגות על פסיקה שכזו, אלא במקרים יוצאי דופן שהמקרה דנן
25 אינו נמנה עליהם. שנית, במקרה דנן ובניגוד לאשר נטען על ידי המערער, לא מדובר על אחד מבני
26 הזוג אשר העלים כספים, אלא בעסק משותף ודי להפנות לדברי המערער עצמו אודות אופן
27 התנהלותו הוא, על מנת לדחות מכל וכל טענותיו בנושא זה.

28
29 65. במסגרת טיעוניו בפנינו הפנה ב"כ המערער לרשימת פלוגתאות ומוסכמות (נספח כ"ב)
30 אולם לא מצא לנכון לציין כי מדובר במסמך מיום 13.11.13, כאשר לאחריו הושגו ההסכמות וניתן
31 פסק הדין המוסכם, אשר הוא הקובע בכל אשר נשאר להכרעתו של בית משפט קמא.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

66. לבסוף, יש להתייחס קצרות לנושא קביעות המומחה בהתייחס לעסק.
בית המשפט קמא וכך גם הצדדים בחקירותיהם ובשאלות ההבהרה, נדרשו לקביעות המומחה
וכאשר בית המשפט מצא לנכון לבקש השלמה מטעם המומחה.
מאשר הוגש בפנינו, עולה כי הוסכם בין הצדדים, לאחר פסק הדין, כי לא תבוצע אותה השלמה
רחבה על העלויות שבה. אולם, המומחה נדרש להשלמה במגזר צר ועולה כי אכן הוגשה לבית משפט
קמא השלמה זו ואף ניתנו תשובות לשאלות הבהרה.
כמובן שאין בכוונתי להתייחס לאשר הוגש. אולם, על פניו אין מקום להתערב באשר נקבע על ידי
בית משפט קמא בדבר הצורך בהשלמות, גם אם יש ממש בטענה כי אם מדובר בהתמחרות פנימית
בלבד ובמיוחד נוכח הקביעה כי לא תהיה מניעה של מי מהצדדים "להתחרות" בעסק, יתכן וניתן
היה להגיע להסכמות אשר היה בהן לחסוך גם את ההשלמה המאוחרת.
מכל מקום, בית משפט קמא נכנס לעובי הקורה בכל הקשור לנושא העסק ואין מקום כי ערכאת
הערעור תידרש לאשר נקבע על ידי בית משפט קמא ולמעשה תוך אימוץ אשר קבע המומחה.
לעניין אחרון זה ראוי להזכיר את ההלכה לפיה דרך כלל בית המשפט יאמץ חוות דעת מומחה
מטעמו אלא אם מדובר על מקרים חריגים, וכאשר המקרה דן אינו נמנה עליהם.
67. בכל הקשור לנושא ההוצאות, מעת שהמשיבה קיבלה את המלצת בית משפט וחזרה בה
מהערעור שכנגד, נדרשנו לערעור העיקרי אשר בסופו של יום לא מצאנו לנכון לקבלו, וכי על כן
זכאית המשיבה להוצאות ובהתחשב גם בהיקף הנתען.
עוד יש לציין כי הגיעה העת שהצדדים יסיימו את הסכסוך, תוך ביצוע כל הנדרש.
יוער, כי הנסיבות של המקרה דן מצביעות על הקושי במתן פסק דין אשר מחייב ביצוע פעולות
נוספות, לרבות הקשורות ליישום, וכאשר יכול ונושאים אלו או אחרים נשארים "פתוחים"
וכדוגמא, במקרה דן, הפניית הצדדים למומחה בנושא הזכויות הסוציאליות מחד גיסא, והיעדר
מידע ברור נוכח האמור אודות הכספים אשר עומדים לרשותו של כל צד, מאידך גיסא, לרבות בדבר
אפשרות "רכישת" זכויות מהצד שכנגד.
לבסוף יש מקום לציין כי פסק דינו של בית משפט קמא מקיף ומפורט, וכאשר בית המשפט קמא
נדרש לבחינת הנושאים הרבים שהוצבו לפתחו, וכך גם הקשור לאופן ניהול ההליך.
משכך, ניתן היה להפנות לנימוקיו של בית משפט קמא, אולם בחרנו להוסיף התייחסותנו ביחס
לטענות השונות, אך זאת כתוספת לאשר נקבע בפסק הדין.
68. לאור כל האמור, הייתי ממליץ לחבריי לדחות את הערעור ולחייב את המערער לשלם
למשיבה שכ"ט עו"ד בסך 40,000 ₪.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

1 המזכירות תעביר את הפיקדון שהפקיד המערער למשיבה באמצעות בא כוחה ע"ח האמור.

2

3

ישעיהו שנלר, שופט, סג"נ
אב"ד

4

5

6

השופטת עינת רביד:

7

אני מסכימה.

8

ע. רביד

עינת רביד, שופטת

9

10

11

השופט נפתלי שילה:

12

אני מסכים.

13

נפתלי שילה

נפתלי שילה, שופט

15

16

17

הוחלט בהתאם לפסק דינו של השופט שנלר.

18

19

המזכירות תמציא העתק מפסק הדין לבאי כוח הצדדים.

20

21

ניתן היום, י' טבת תש"פ, 07 ינואר 2020.

נפתלי שילה

נפתלי שילה, שופט

ע. רביד

עינת רביד, שופטת

ישעיהו שנלר

ישעיהו שנלר, שופט - סג"נ
אב"ד

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

7.1.2020

עמ"ש 5177-03-18

1

2